

Љубиша Мишић

Завичај као сопствена сенка

Момчило Милошевић „ЦРНОРЕЧЈЕ“ песме, издање: „МЛАДИ МАЈ“ Зајечар 1973.

Момчило и Милошевић „ЦРНОРЕЧЈЕ“ песме, издање: „МЛАДИ МАЈ“ Зајечар 1973.

У кратком временском раздобљу, појавила се и друга збирка поезије „Црноречје“, Момчила Милошевића. Овај вредни стваралац наставља започету развојну линију „Тамњаништа“, али је и не превазилази. Опет је то завичај, који сам себе пише и чита. Нарочито у првом циклусу, који садржи песме са следећим насловима: Криви вир, Луково, Мирово, Јабланица, Мали извор, Бољевац, Боговинска пећина, Сумраковац, Гамзиград и Звездан. У том атласу свога завичаја и своје крви, Милошевић пева на један начин импресионистичко-метафизичког проказивања и откривања, како завичаја, тако и песме. Интересантна је песма „Криви вир“, у којој је та река изговорена еротичним језиком, на тај начин песник симболизира воду, као највећег творца овога света. И овога пута, Милошевић нам дарује мноштво кованица, приметно је нешто, а то је, да су песме, на један наметљив начин, претрпане тим кованицама. Треба констатовати да то само повећава колоритост његове поезије, која није површинска, која није сликарска, већ откривајућа и мудра у својој лепршавој изражајности. Услед кованичног казивања, говорења, певања, музика те поезије није много приметна, некако је смањена, иако је то најчешће прецизна рима. Као да је одбила да се у овој лепоти стиха кованице, појави у својој трансцендентној бескрајности.

Други циклус Ходоломи, на један успешнији начин, надграђује први циклус. Ове опоре песме, горког језика, предочава

ју један језгровити унутрашњи дијалог песника са самим собом. Песник то дивно каже у „Реквијему“:

„Твој сан нека будем а ти
моја јава“.

Има у том стиху и метафизичке слутње и наде, којој се данашњи песници све више окрећу, у потрази за вечношћу, која их нигде не изневерава, уверавајући да је свуда, на сваком кораку, могућа. У песми „Ослепица“, искрено и јавно Милошевић види слепоћу:

„Појломи се корак где год
закорачи“.

Као да се неминовни пораз не може макар и поразом паразити, али је једно сигурно да пораз траје, и можда је то нешто у непролазној пролазности. У песми „Оглувица“, у метафизичком стиху:

„У устима ветра камен
проникао“.

Милошевић додворава, уз језичку генезу, асимилира и раствара, црну повест, своје прошлости и своје будућности, која је глува као нерођени човек. Осамљен у пределу, у пољу, у завичају, Милошевић изговара и остале песме, једним каменом, растом трава, говором и певом птица, Милошевић пева песме пуне метафизичке немање, сједињујући, слутећи и себе проказујући са тим стварима, кроз те ствари, он себе не негира, већ открива као вечност у славу живота.

Иако ова збирка није на нивоу „Тамњаништа“ Милошевић је обрадовао нарочито другим циклусом Ходоломи, и тиме доказао да му није стран друм на друму ка лирици. Збирка је опремљена лепим и изражајним и асоцијативним вињетама Зорана Јовановића Да Рудне.